

bestaaer baade af Dreng og Piger, men der er ingen Tvivl om, at mangan en Lærerinde vil være meget vel stiftet til i enkelte Fag at undervise i den øverste Klasse. Der er ogsaa dem, der ikke ere det, men det er i alt Fald Noget, som man overordentlig godt i Loven kan betroe de Vedkommende at afgjøre. Jeg vil nævne et Exempel; Læreren er daarlige i Sang, men Lærerinden er slikt i dette Fag. Hvad var da naturligere, end at hun tog sig af Sangen med Børnene i begge Classer? Det vil hun ikke kunne gjøre, dersom vi ikke vedtage det af mig stillede Forslag; det er minutieust for Rigsdagen at gaae ind paa saadanne i det Enkelte bindende Bestemmelser. Med disse Bemærkninger skal jeg forlade dette Endringsforslag; jeg haaber, som sagt, at dets Skæbne er afgjort. Men det ligger mig ligesaa meget, ja endnu mere paa Sinde at faae Endringsforslaget under Nr. 1 vedtaget end at faae vedtaget det under Nr. 2. Der har været indvendt imod Forslaget under Nr. 2, forekommer det mig, at det ikke skulde være Sogneforstanderskabet, der antager Lærerinden, men derom kan der vel ikke være den ringeste Tvivl; thi hvem skulde det vel ellers være paa Landet, der med Skoledirectionens Billigelse antager en Lærerinde istedetfor en Lærer: Vi have jo ingen anden Mynighed. Vil man have en Betryggelse i saa Henseende, er der jo Intet til Hinder for ved tredie Behandling at forandre det saaledes: Billedes skal det paa Landet være Sogneforstanderskabet tilladt osv. Saa er den Sag ændret, men det er, som sagt, aldeles overflødig. Til § 3, som den er foreslaaet af Udvalget, er der af et Mindretal stillet et Forslag, som gaar ud paa, at Ordene: „enten have underkastet sig den anordnede Lærerindeexamen, eller ad anden Veje“ udgaae. Jeg sætter ikke stor Pris paa, enten dette bliver vedtaget, eller Paragraphen, saaledes som Fleertallet har redigeret den, bliver vedtagen, thi her, som overhovedet, anerkjender jeg, at det ærede Udvalg i Reglen heldigt har truffet Thingets Tanke, og her har man det tydeligt og klart fremsat, at hverken Skoledirectionen eller Sogneforstanderskabet er bundet ved noget Hensyn til Examen, og Sogneforstanderskabet har det overmaade let i sin

Magt i den Henseende at lægge noget Tryk paa, thi den kan sige: Vi ønske nok en Lærerinde, men faae vi ikke den og den, som vi synes er vel stiftet dertil, nuvel, saa tage vi ingen; thi vi ere for Tiden ikke forpligtede dertil. Den høitærede Minister har under Nr. 4 foreslaaet, at „Skolebestyrelse“ ombyttes med „Skoledirection“. Jeg troer, at dette Forslag er meget correct; man kan ikke indvende derimod, at saa har Sogneforstanderskabet ingen Garanti for, at Lærerinden duer Noget; thi det bliver Sogneforstanderskabet selv, der indstiller, og det indstiller Ingen, om hvis Duellighed det ikke er forsikkert. Det altsaa, at der staaer, at Skoledirectionen skal have Kjendstab til hendes Duellighed, udelukker ingenlunde dette, at Sogneforstanderskabet ogsaa, hvad det aendehart maa, iforveien kjender hendes Duellighed. Det andet Forslag til den samme Paragraph af den høitærede Minister kan jeg derimod langtfra gaae ind paa. Det har forundret mig at høre, at Udvalget, som dog nu ved den ærede sidste Talers Ytring er blevet til Udvalgets Fleertal, er gaaet ind paa denne Endring. Det forekommer mig, at den vil, eftersom Forholdene i det Hele stille sig, slaae væsentlig den Nytte, som Loven kan gjøre, ihjel, og det er viselig ikke paa en Aldersgrænse, men det er paa Udbannelse, Opdragelse og Grundfætninger, man skal bygge, naar man vil bedømme, om en Dame duer til den Gjerning, her er Tale om, og den Grænse af 24 Aar vil bestemt forhindre, at man faaer Brug for denne Lov i Almindelighed paa Landet. Lad Damerne gaae over til noget Andet, naar de have naaet den Alder; men fra det 18de og 20de Aar og op til den Alder kunne de gjøre megen Nytte i Skolens Tjeneste, naar de paa en let Maade faae Anledning dertil. Jeg vil derfor meget, ja, ret indstændig af Hensyn til Sagens Fremme, og den ligger ligesaa meget den høitærede Minister paa Sinde som os, bede ham om ikke at holde paa dette Endringsforslag. Jeg troer, at den høitagtede Minister ofte i det praktiske Liv vil komme til at fortryde, at der staaer en saadan Bestemmelse, om den her skulde blive vedtagen. At en lignende Aldersgrænse er sat for at tage Examen, er ingen Grund for, maastee snarere en Grund imod, at vedtage